

Karel Daňhel - scénář k rozhlasové reportáži

zpracovali: Amálie Štěpánková, Anouk Fučíková, Eva Štemberková, Jáchym Münz, Nick Tyslbret z Gymnázia Pierra de Coubertina

Vstup číslo 1

Karel Daňhel se narodil v roce 1946 v obci Budiškovice u Dačic. Už od mládí měl blízko k hudbě, proto se po základní škole rozhodl pro studia hry na flétnu. Aby nezatížil rodinný rozpočet, rozhodl přihlásit se na vojenskou konzervatoř. Po skončení se stal členem vojenské posádkové hudby v Táboře. Hudební aranžmá dechové hudby a vojenský režim mu však vztah k armádě znechutily.

Pamětník 1:52:11-18

„Teď ta hudba mi řvala do uší, já jsem tam byl šest let, jo. A nesnášel jsem ty rukovačky a ty a ty cvičení vojenský, jo.“

Vstup číslo 2

Jako voják z povolání zažil Karel Daňhel 21. srpna 1968. Ten den měl za úkol hlídat kasárna v dnešní Tabačce. Když se v noci vracel domů, přepadl ho vztek.

Pamětník 1:11:18-39

„A já jsem byl tak rozzuřenej, když jsem slyšel, že na nás jedou ty armády, že nás takhle zradily, že jsem se rozběhl a nakopnul tu stojku a řval jsem tam na celý, křičel jsem tam na celou, tu křídou 9.května: ‘Vstávejte, jedou na nás vojáci!’“

Vstup číslo 3

Rozladění z přítomnosti sovětských vojsk byli i kolegové z posádkové hudby, kteří ho vyzvali:

Pamětník 1:11:51-59

„Daňhel, napište tam ‘Okupantům nehrajeme’ a dejte to na tu stojku.“

Vstup číslo 4

Rok po okupaci navštívil Karel Daňhel svou přítelkyni v NDR. Když se navečer sešel s jejím otcem nad sklenkou piva, zjistil nepříjemnou informaci z jeho minulosti.

Pamětník 1:29:04-1:29:12

„A řeknu vám, že mě najednou polilo horko, protože když jsme popíjeli a on už byl takovej jako hodně, tak říká: ‘Já znám Tábor.’“

Pamětník 1:29:20-42

„Já říkám, ‘Kdy jste tam byl.’ A on: ‘No ve 44’. A říkám: ‘A kde jste tam byl.’ No že tady v těch kasárnech, jo. Já jsem strnul, protože vím, že tady nebyla žádná německá posádka, tady byl jen četnický pluk, který se zúčastnil těch oprav.“

Pamětník 1:30:02-11

„Pak když se opil, tak začal zpívat fašistický písně a nutil mě, abych je zpíval taky. Řeknu vám, že jsem druhý den byl rád, že mi ten pobyt tam končí.“

Vstup číslo 5

Karel Daňhel už od mala oplýval improvizacími schopnostmi. Výrazně se ukázaly během školního představení, kdy v roli zajíce na sebe spontánními žerty upoutal pozornost, která ho stála jeho druhou facku v životě, jež byla od paní učitelky. Jeho brzká divadelní zkušenost vedla k tomu, že v 70. letech pro děti založil divadlo Arion, které provozuje dodnes. Hrát pro malé diváky totiž miluje.

Pamětník 35:48-54

„Děti jsou úžasný, bezprostřední a když jim dáte možnost, tak oni jsou úžasný spolupracovníci.“

Vstup číslo 6

O jeho vystoupení byl od začátku takový zájem, že se v roce 1982 stal umělcem na volné noze. Hraní ho velmi bavilo, a proto ho zaskočilo, když v roce 1990 vyhrál konkurz na ředitele tábořského divadla, kam se přihlásil tak trochu proti své vůli.

Pamětník 2:16:20-27

„Já jsem se na ředitele vůbec necítil. No ale prožil jsem nádhernejch 26 roků s těmi lidmi, co tam byli.“

Vstup číslo 7

Život Karla Daňhela naučil, že i špatné věci mají svůj význam.

Pamětník 1:50:56-1:51:04

„Teprve po letech jsem pochopil, že to, co jsem považoval za obrovské neštěstí, že to bylo řízením nějakýho osudu, že to bylo vlastně štěstí.“